

4.

Jmenovala se Pavla a byla to křehká štíhlouňka blondýnka. Dlouhé vlasy – džíny – vytaháný svetr.....sen každého „somráka“. A i seznamování neustrnulo na první části, jako u dívek předešlých. Ba dovolil bych si říci, že schéma: seznámení – ožrání – sex, se ihned v první části stalo druhou částí. Seznámení rovnalo se ožrání. Ovšem do takového stavu, že sex nepřicházel v úvahu. Mohu zodpovědně prohlásit, že sebekrásnější dívka, momentálně zvracející, je dokonalá antikoncepce. Představila mne během doby své kamarádce, Hance. Také velice krásné černovlásce. Děvčata byla jak dvojčátka. Patnáct minut po seznámení mi Hanka pozvracela ruku.

I můj orgán neustále dotírající na mé podvědomí neměl odvalu riskovat. Pavla by se dozajista sexu nebránila, uznávala hodnoty socialistické mládeže, ale bohužel se stavu erotiky nikdy nedožila. Končila pod stolem jako první ze všech návštěvníků hodnotných koncertů. A dopravit jí domů mě stálo takové úsilí, že na nějaké erotické hrátky jsem opravdu již neměl sílu.

A tato dívka mě připravila o přízeň kapitalistické Barbory. Západní děva přiletěla do naší vlasti nečekaně, zrovna když jsem si na zábavě vyměňoval, zatím ještě hygienické, jazyky s mojí Pavlou. Dostal jsem takovou českou facku, že jsem málem překousl jazyk svůj, i mé nové lásky. Je vidět, že socialistická morálka není proti srsti ani kapitalistickým děvčatům. Od té doby jsem již imperialistickou lásku neviděl. Ale vzhledem k jejímu neustálému „najn“, neměl jsem čeho litovat. S Pavlou jsem viděl ty pravé „světlé zítřky“. Stačí ji jednou uhlídat, aby se neožrala do bezvědomí, a orgasmus bude mé druhé jméno. Tělo má krásné – když zrovna není potřísněno – tak to bude radost eroticky socialisticky žít.

Ovšem postupem doby jsem začínal propadat depresi. Uběhly tři měsíce a sexuální styk pořád nikde. Sice jsem ji svlečenou vídával pravidelně. Vždy po zábavě, když jsem ji umýval pod obecní pumpou, ale nebyla to zrovna ta správná erotická atmosféra. A když se mi ji povedlo omýt a osušit, sex byl opět zhola nemožný, protože se s mojí láskou nesmělo moc házet. To by veškeré úsilí s očistou vyšlo vniveč. Až jednou, když mí rodiče odcestovali k příbuzným na Slovensko. Domluvil jsem se s Pavlou, že mne ráno přijde domů vzbudit. Díky rozvinutému socialistickému hospodářství, v kterém jsou hospody během dopoledne uzavřeny, dorazila má láska ke mně střízlivá a čistá. Sen se stal skutečností. S postele jsem nevstal, naopak

jsme v ní zůstali oba až do večera. Nejdříve sex, pak osm hodin prožívání „abst'áku“, protože alkohol v našem domě bohužel nebyl a poté opět sex, aby vyplnila nějak čas, než otevrou místní hospodu. Prostě čistá láska. Až do půl deváté večer. V osm otevírali pohostinství a v půl deváté už po čisté lásce bylo veta. Láska to pořád byla, to jó – ale nebyla již čistá. Dokonalá antikoncepce.

Těchto pět dní bez rodičů, se mimo vysněného sexu přihodilo i něco dalšího v naší rodině, co stojí za zmínku. Samozřejmě, jak je u slušných „somráků“ zvykem, s odjezdem rodičovstva se v našem domě uspořádal pořádný „mejdan“. A díky této akci jsme naučili socialisticky pít i mého o tři roky mladšího bratra. Akce byla obzvlášť vydařená. V našem domě se sešlo asi dvacet či třicet sympatických „somráků“ z okolí. Nějaké jsem znal já, nějakí byli cizí, ovšem alkohol poctivě donesli, a tak podle staročeského: „Host do domu – bůh do domu“, chlastali soudružsky s námi. Nevím, koho to napadlo, ale někdo objevil sbírku obleků mého intelektuálního otce, který nosil sako i na pole, a tak se celá společnost oblékla do jeho oděvů.

Můj bratr, do té doby abstinující sportovec byl asi právě nahlodán kulturou naší akce. Spousta mládeže v sakách a kalhotách s nažehlenými puky ho zlákala a počal ochutnávat mléko inteligence – vodku. A aby uklidnil svůj do té doby neznalý žaludek, vše zajídal višňovými kompoty. Můj bratr byl maskovanou společností oklamán, jeho žaludek však nikoliv. To, co dokázal, bylo neuvěřitelné. Spousta hostů ten večer měla slabší chvílku, včetně mé Pavly, ale bratr rozhodně držel světový rekord. Višně byly všude. Byla jich plná vana, plná manželská postel rodičů, plná stěna našeho domu, kde v patře bylo okno bratrova pokoje. Ten nenažranec přemístil za noc veškeré zavařovací úspěchy mé matky po celém okolí. Úklid byla práce přímo Sisyfovská. Ti odváživci, kteří se snažili pomoci, většinou nevydrželi a při úklidu vyprázdnili i své, unavené vnitřnosti. Nakonec nás pár, co již neměli nejen co, ale i čím zvracet, dům jakž - takž uklidilo. Otcovi obleky byly vcelku čisté, protože většina návštěvníků v nich usnula a ošoupala je o koberce, kde leželi. Možná by i celá akce při návratu rodičů prošla, nebýt pomstychtivých sousedů naproti nám. Stěžovali si matce, že na ně někdo celou noc hrozně řval a házel na ně zkyslý višňový kompot. A podle obleku, si prý myslí, že to byl můj otec.

Matka si to nemyslela. Za prvé, otec byl na Slovensku s ní, za druhé, otec sice nemá rád višňový kompot, ale házet by si s ním v životě nedovolil.

Ihned uhodila na nejslabší článek v naší rodině. Na bratra. Ten se zbaběle okamžitě přiznal. Přiznal se, že jsme ho prý ožrali, zamaskovali do otcova saka a pak s ním útočili na milé sousedy. I kdybych chtěl zapírat, nebylo by to k ničemu. Otec druhý den objevil na ramínku ve svém proužkovaném obleku spícího cizího člověka. A tehdy jsem přišel na základní pravdu života. „Když tě někdo podrazí, počítej s tím, že to bude člen rodiny.“ A bratr od této akce začal chodit ostříhaný jak debil. Stal se z něj „vekslák“. Poslouchal úchylný střední proud a dělal mi ostudu, kudy chodil. Místo hospody, navštěvoval různé sportovní akce a snažil se mě společensky znemožnit. Ještě, že začal dojíždět na internát úplně opačným směrem než já. Pracně budovaná image by se v jeho společnosti mohla totálně zhroutit.

Já jsem však tou dobou měl jiné starosti. Plánoval jsem dovolenou na motocyklech, která byla hodná nás, socialistických drsňáků. Sešlo se nás šest. Tedy šest strojů, šest drsných mužů, ale bohužel né šest dívek k nim. To štěstí jako jsem měl já, že jsem majitelem vlastní dívky bohužel mí soudruzi na strojích neměli. S kamarádem na ubytovně, jako hlavy naší drsné skupiny pekelných Jawystů, jsme počali rozdělovat mezi ostatní členy úkoly, kdo co poveze, a hlavně kde kdo vezme svoji osobní dívku. Můj nejlepší kamarád Josef sice dívku na tandem také neměl, ale nevádí, poveze Pavlu. Stejně je věčně na mol, a je jí celkem jedno za kým sedí. A jeho Jawydson má za sedačkou vysokou opěrku, na kterou půjde Pavla přivázat a po cestě ji tedy rozhodně neztratíme. Já povezu Miroslavu. Sice nepije a nesouloží, ale umí vařit, a navíc někdo by měl zůstat střízlivý a nosit nám do budoucích tábořišť pivo. A tak každý byl seznámen s pravidlem, že na cesty si má vzít kromě vlastního pŕllitru také dívku. Josefův bratr, další člen naší pekelné skupiny, ač mladší nežli my, kupodivu dívku měl. A dokonce hezkou dívku. Dále s námi jel kolega z práce, zvaný Masťa, můj kamarád z vesnice, družstevník Vašek a kamarád Josefa, přezdíváný Martínek. Šest drsných mužů na silných motocyklech. Tedy na pěti silných motocyklech. Martínek, ač nejvyšší člen našeho socialistického gangu, vlastnil motocykl nejslabší. Dívku prý také sežene. Zastavíme se pro ni v malé vesničce, kde je vzornou dojičkou v místním kravíně. Masťa si dívku také vyzvedne ihned za startem naší cesty a družstevníkovi Vaškovi byla dívka na cesty odpuštěna. Za prvé – práce v zemědělském družstvu ho zocelila tak, že nám mohl kdykoliv všem

při trvání na pravidlu o dívce rozbít hubu a za druhé, dívka, která by se k němu typově hodila, by nás na tábořištích mohla v noci děsit.

Úskalí se vyskytlo ještě v počátcích naší cesty. V první ostřejší zatáčce, na volné silnici za Prahou, jsme přišli o Mast'u. Mast'a byl „somrák“ tělem i duší a tím pádem trval na stylovém oblečení za každé situace. Džíny a džínová bunda byly celkem v pořádku, to jsme na sobě měli všichni – tedy mimo Vaška, který měl montérkovou kombinézu s nápisem na zádech „JZD Rudý říjen“. Ovšem Mast'a trval i na stylové „somrákové“ obuvi, a to v letních měsících pro správného rockera byly „kristusky“. Spíše, nežli boty to byla podrážka přivázaná na nohy koženými řemínky. Takže prsty u nohy byly krásně volné a větraly. Ovšem mimo to že větraly, také mohly v zatáčce „štrejchnout“ o vozovku. A Mast'ovi štrejchly. Rockový kolega okamžitě přeřval řev našich strojů, svůj motocykl nedůstojně zahodil do pole a odmítl dále s námi cestovat. Místo společnosti drsných mužů šel změkčile vydloubávat své prsty z asfaltu a shánět nejbližší zdravotní středisko.

Ano, právě se oddělovalo zrno od plev.

Další „pleva“ odpadla ihned za hranicí našeho okresu. Družstevník Vašek. Měl sice silnou postavu a silnou budovatelskou vůli, ale také bohužel silné dioptrie. Mimo okres neměl cesty stokráté projeté ve svém věrném traktoru, a tedy uložené do své socialistické mysli. První sloup elektrického vedení za cedulí „Středočeský kraj“ přerazil svoji hrdou hrudí a tím odpojil pět vesnic od životadárného proudu. Předsedové stranických organizací těchto vesniček museli vyhlásit energetický stupeň číslo deset. To znamenalo vypnout vše na elektřinu a místním dieselovým agregátem udržovat rozsvícenou jen rudou hvězdu a osvětlení budovatelských transparentů.

Vaškova hrud' zocelená prací na úrodných lánech vydržela, nevydržely však brýle z bratrské NDR. Plastové obroučky byly na kaši a tím pádem Vašek slepý jak krtek. A navíc vytočený. A našťvaný družstevník je pro naši skupinu přítěží. Jeho přání, ať ho táhneme na laně, jsme ignorovali, ale jako správní soudruzi mu umožnili důstojnou smrt. Dostal litrovou láhev rumu a na prudkém slunci uprostřed rozoraných mezí bez jediného stínu se mohl kdykoliv sestřelit. Naši milosrdnost ihned využil a my odjížděli bez dalšího hrdinného soudruha.

Další zastávka byla pro Martínkovo děvče. Jak jsme ke svému zděšení zjistili, viděl ji naposledy ve druhé třídě základní školy. Ale moc jí to prý

tenkrát slušelo a pravidelně si prý od té doby dopisují. Vždy na nový rok. On ji posílá přání, ona jemu se vždy nezapomene pochlubit diplomy „vzorná dojička“.

Vesnička, kde jeho slečna žila a dojila, byla opravdu malá. Asi tři domky, družstevní bytovka a kravín havajského typu. Střecha ze slámy, dvě stěny zděné, jedna dřevěná a jedna žádná. Vesničce dominovala veliká kád' s mlékem a nad ní obrovský transparent s nápisem „Dojíme po vzoru SSSR“.

Martínkovu lásku jsme našli u soudružek dojníc. Kupodivu to bylo docela hezké děvče. Tedy alespoň to, co koukalo z vysokých gumových holínek a zástěry, za kterou by se nemusel stydět ani svářeč ropovodu „Družba“. Asi bezpečnostní zástěra proti prokopnutí krávou. Na Martínka se pamatovala a ráda prý s námi do světa pojede. Chtěli jsme jí vysvětlit, že jedeme pouze na Máchovo jezero, ale ona, když viděla mapu, pravila, že u moře v životě nebyla a ráda se tam podívá. Ještě jsme jí museli podepsat žádost o dovolenou pro předsedu JZD, ale byla to jen formalita. Byl nadšený, že pracovnice jeho družstva se podívá takovou dálku do světa a že v zimních měsících, když od listopadu do března nastane černá hodinka, jim bude moci vypravovat své zážitky. Dokonce ji na cestu oblékli do úplně nové uniformy členky svazu socialistické mládeže a dostala propagační dřevěnou dížku na osobní věci. Jmenovala se Věrka. Na cestu z této milé vesničky jsme vyrazili za zpěvu budovatelských písní brigády socialistické práce místních dojiček. Jediný, s kým nastaly opravdové potíže, byla Pavla. Napila se neprozřetelně na návsi čerstvě nadojeného mléka a její organismus se rozhodl pomstít celému družstevnímu světu. Dar dojících údernic – dřevěnou dížku – jsme museli přivázat Pavle před ústa a po patnácti minutách ji pravidelně vyprazdňovat. Zase jako první v socialistickém Československu měla integrovanou ochranu hlavy.

Cesta pokračovala skvěle. U prvního pohostinství Pavla přepila jedovatou laktózu rumem a bylo jí opět fajn. Dížku jsme jí pro jistotu nechali, kdyby rum selhal. Trochu problémy nastaly až s nájezdem do vrchoviny. Martínkův stroj zatížený Věrou a zavazadly počínal umírat. Navíc při této nezvyklé zátěži měl takovou spotřebu paliva, že hustota benzinových stanic naší technicky rozvinuté republiky nestačila. Soudružky jsme si rozdělili jeho zavazadla na naše silnější stroje. Přesto v kopcích vypadal jak obrovský šílený pavouk, provozující tanec našich rudých bratrů – kozáčka. Když se jeho bezmála dva metry vysoká postava odrážela ve

svazích od silnice nohama, neodvážili se ho předjet ani hasiči jedoucí k požáru. Aby jim neskopl cisternu z vozovky. Věře to divné nepřišlo. Nikdy na motocyklu nejela. Jela jednou v traktoru a párkrát na krávě, takže rychlost Martínkova stroje jí připadala ohromující. Tímto tempem jsme nemohli na Máchovo jezero dojet během jednoho dne. Museli jsme se utábořit. Samozřejmě poblíž pohostinství. Pavla začínala střízlivět a hrozilo, že uvidí moji dívku číslo jedna – Miroslavu.

V lesíčku za hospodou jsme rozdělali oheň a vařili polévku z piva a brambor. Vodu jsme neměli, kanystr, který měl být původně na tuto bezvýznamnou tekutinu, plnila před odjezdem Pavla. Již po polévce jsme nebyli schopni pozřít nic jiného. Pavla se přiznala, že do kanystru přilila i litr rumu, aby se nemusela tahat s nepraktickou skleněnou láhví. Jak říká moje matka: „polévka je grunt – kdo jí nejí, to je špunt.“

A kdo jí jí, je notorik a v noci světélkuje. Všem po ní bylo špatně, jen Pavla spala u kotlíku a zahušťovala si ji lihem z kahanu.

Před ránem nás vzbudilo šílené vytí. Po tábořišti se zmítal obrovský pavouk a rozmetával nám zavazadla. Že by útok imperialistů nasazením gigantického hmyzu? Vytí vzbudilo i Pavlu dřímající s obličejem ponořeným do polévky. Když uviděla nestvůru, hrozící převrhnutím kotlíku, jednou přesně mířenou fackou ji složila k zemi. Se slovy:

„Neumíš si vážit socialistických produktů, šmejde“ zabořila obličejíček do polévky a spokojeně usnula.

Rozsvítili jsme baterie. Na zemi ležel polomrtvý Martínek a sténal.

„Copak ti je?“ zeptala se starostlivě Věra.

„Vidím choroby – všude samý choroby!“

„A jak vypadají?“ překvapením jsme všichni vyhrkli.

„Takový chlupatý kuličky, červený, zelený a žlutý!“

„Asi myslí meningokoky...“ hloubal sečtělý Josef.

Opět se probrala z kotlíku Pavla:

„Houby meningokoule, to je delirium tremens, to chce rum!“

Poslechly jsme naši zkušenou soudružku a Martínkovi se ulevilo. Dokonce ráno, když jsme se vzbudili, začal logicky uvažovat:

„Proč mám vézt na nejslabším stroji Věru, když Petra je o mnoho lehčí a kopce by se s ní zdolávaly lépe!“

Petra bylo děvče Josefova bratra. Malé a drobné. Věra byla sice velice pěkná, ovšem klasický slovanský typ. Krev a mlíko. A útvary na mléko na její dojičské hrudi přeci jenom něco vážily. Ale drobný Zdenda – Josefův

bratr – se začal bránit. Představa velkých polokoulí za svojí hlavou ohrožujících ho při náhlém brždění ho děsila.

„Tak si vem Pavlu“, navrhl Josef Martínkovi.

„Ta je stejně velká jako Věra.“ Smutně si brouká nešťastný Spiderman.

„Má sice stejnou velikost, ale je nadnášena mnohem větší silou.“ vysvětluje sečtělý Josef. „A jak se blíží poledne, alkohol v ní ji nadnáší čím dál víc, a po poledni se její váha k motocyklu dozajista odčítá. Budeš nadlehčován silou alkoholu vypitého, zatím neblitého“, uzavírá odbornou poučkou svoji řeč. Odbornost – neodbornost, je jasné, že se zakoukal do vlnadné dojičky. Martínek zblblý fyzikou souhlasí. Můžeme vyrazit. A kupodivu cestujeme opravdu rychleji. Pavla snad skutečně na sluníčku sublimuje.

Dorazíme na Máchovo jezero, ale usazujeme se trochu bokem od pláží. Za prvé nehodláme peníze utrácet za poplatky v kempu, za druhé, tak ožralou sestavu vlasaté mládeže by příslušníci socialistické policie na pláži nenechali. Jediný opravdu střízlivý člen naší jízdy je Věrka, ale poté, co vběhla do vody mezi koupající se děti s výkřikem:

„Jdu si zaplavat s velrybami“ jí to stejně nikdo neuvěří.

Naše dovolená trvala týden. Kdyby mí motocyklističtí druzi netrvali na pevné stravě, mohla to být i dovolená příjemná, plná nových zážitků. Jelikož však Pavle zakázali vydloubávat brambory a plnit je rumem, a místo koření dávat do polévky pevný lihový podpalovač, vystřízlivěla a dožadovala se svého práva být mojí dívkou. Byla sice útlejší než já, nebo Miroslava, ale bez alkoholu o hodně vzteklejší. Její facku netlumily žádné etické zábrany a nadále, i když se opila, držela Miroslavu v uctivé vzdálenosti ode mne. Kdo tím však nejvíce trpěl, byl Martínek. Miroslava nesublinovala a on se mohl do kopců uběhat.

Po navrácení z dovolené se mi Miroslava na nějaký čas odmlčela a já se tak dostal na úroveň běžného občana socialistické vlasti, pouze s jedním děvčete.